

Arrest

nr. 112 147 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LUBBERS loco advocaat S. MEUWISSEN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 juni 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 8 juni 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 17 april 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 18 april 2013 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Pashtun van origine te zijn, afkomstig uit het dorp Mira Qala in het district Qarghayi (provincie Laghman). U verklaart dat u op weg naar school werd tegengehouden door twee gemaskerde motorrijders. Zij zouden u een brief hebben gegeven die u aan de schooldirecteur moest geven. U verklaart dat er veel politieagenten aan de school stonden die alle schoolkinderen fouilleerden. U zou achteraan de rij zijn gaan staan om gefouilleerd te worden. Toen u aan de beurt was zou de politie de brief in uw rugzak gevonden hebben en u hebben meegenomen naar het politiekantoor in het districtscentrum. U verklaart dat u door een politieagent werd ondervraagd over deze brief. Zij vroegen zich af of u vaker als postbode werkte voor de taliban. U verklaart dat uw vader samen met de Malik van het dorp naar het politiekantoor is gekomen zodra hij te weten kwam dat u door de politie was meegenomen. De Malik zou borg hebben gestaan voor 100 000 Afghani om u vrij te kunnen krijgen. U verklaart dat de politie u vrij liet en dat de taliban een paar dagen later naar uw huis is gekomen. Zij zouden 's nachts met uw moeder gesproken hebben. Zij zou hen gezegd hebben dat u niet thuis was, waarop zij gewoon weg gingen. Een paar dagen later zouden zij opnieuw naar uw huis zijn gekomen. Zij zouden opnieuw met uw moeder gesproken hebben en naar u gevraagd hebben. Zij zou hen gezegd hebben dat u niet thuis was. U verklaart dat de taliban een brief gaf aan uw moeder om die aan u te bezorgen. In deze brief stond dat u deze brief met opzet aan de politie had gegeven en dat u de buurtbewoners gezegd zou hebben dat u door de politie werd vastgehouden. U werd hierin verzocht zich vrijwillig aan de taliban over te geven. Uw ouders zouden beslist hebben dat u het land moest verlaten. Uw vader ging naar het provinciecentrum om een smokkelaar te regelen terwijl u onderdook bij uw oom in uw dorp Mira Qala. U stelt vertrokken te zijn in de maand Sawr (april/mei) in het jaar 1391. U vluchtte via Kabul met een vals paspoort met een vliegtuig naar Iran. Vanuit Iran reisde u verder naar Turkije en Griekenland. Vanuit Griekenland reisde u op illegale wijze met een vrachtwagen naar Italië. Vanuit Italië reisde u via Frankrijk per trein naar België waar u op 7 juni 2012 aankwam en de volgende dag uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw taskara, twee schoolattesten, de envelop waarmee deze documenten werden opgestuurd, een kleurenkopie van de taskara van uw vader en een kleurenkopie van een dreigbrief .

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Hoewel u het wel aannemelijk heeft gemaakt dat u afkomstig bent uit de provincie Laghman, meer bepaald het district Qarghayi, zijn uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanzet zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan niet overtuigend en op verscheidene sleutelpunten weinig aannemelijk zodat geen geloof gehecht kan worden aan uw asielaanvraag.

Vooreerst dient er worden opgemerkt dat uw verklaringen over de brief die u van de taliban aan uw schooldirecteur zou hebben moeten overhandigen, niet geloofwaardig overkomen. Zo is het zeer eigenaardig dat uitgerekend u op straat én in klaarlichte dag wordt aangesproken door de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 20-21). U hebt immers geen enkele band met de taliban en hebt voordien nooit contact met hen gehad (gehoorverslag CGVS, p. 13). Daarnaast verklaart u eerder tijdens het gehoor dat de taliban niet zomaar op straat komt (gehoorverslag CGVS, p. 13). Dat zij u gemaskerd, op de weg waar veel mensen passeerden zomaar zouden tegenhouden om u naar de schooldirecteur te sturen, is dan ook zeer bevreemdend (gehoorverslag CGVS, p. 20). Bovendien is het zeer eigenaardig dat de taliban precies de dag zou uitkiezen wanneer de politie een grootschalige controleactie uitvoert bij de leerlingen van uw school. Buiten aan de schoolpoort zouden 3 politievoertuigen hebben gestaan en heel wat agenten die de boekentassen van alle leerlingen systematisch onderzochten voordat zij het gebouw mochten binnengaan (gehoorverslag CGVS, p. 22). Aangezien u werd tegengehouden door de taliban op amper 10 minuten wandelen van uw school (gehoorverslag CGVS, p. 20), zou het logisch zijn dat ook zij op de hoogte waren van de talrijke aanwezigheid van de politie op dat moment. Aangezien alle leerlingen gefouilleerd werden en er 300 à 330 leerlingen naar uw school gingen (gehoorverslag CGVS, p. 6), lijkt het onmogelijk dat deze actie onopgemerkt zou kunnen plaatsvinden. Dat de taliban deze dag uitkiest om een leerling van deze school een brief te laten bezorgen aan de schooldirecteur, is dan ook eigenaardig. Daarnaast is het bevreemdend dat u geen enkel idee hebt wat de bedoeling was van deze actie die op dat moment plaatsvond (gehoorverslag CGVS, p. 22). In het verleden zouden er immers geen van zulke acties geweest zijn (gehoorverslag CGVS, p. 22). Bovendien zouden de Afghaanse veiligheidstroepen enkel naar uw dorp komen in geval van moorden of wanneer zij getipt worden over de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 14). Dat de talibs die u de brief overhandigden, dit niet gemerkt hadden, is dan ook niet

geloofwaardig. Aan de vervolgingsfeiten die hier het gevolg van waren, kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht.

In dit verband dient er opgemerkt te worden dat u, ondanks het feit dat u zou zijn vastgehouden door de politie, niet langer in verdenking wordt gesteld door de politie. Zij hebben u immers zonder problemen vrijgelaten. Na uw vrijlating zou u bovendien niets meer gehoord hebben van de politie (gehoorverslag CGVS, p. 24). Het feit dat ook uw ouders geen problemen meer hebben gehad (gehoorverslag CGVS, p. 11), wijst er niet op dat u nog vervolgd zou worden in geval van terugkeer. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat de taliban nog op zoek is geweest naar u na uw vertrek. Nochtans stond er in de brief die zij de tweede en laatste keer dat zij naar uw huis kwamen, dat u zich moest aanbieden bij de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 19). Dat u zich niet kwam aanmelden, zou een logische aanleiding moeten zijn om nog een keer naar uw huis te komen. Het feit dat zij dit niet deden (gehoorverslag CGVS, p. 27), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u vervolgd zou worden door de taliban.

Bovenstaande argumentatie toont aan dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen dat u momenteel gezocht zou worden door de taliban.

Er dient dan ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Er kan dan ook vastgesteld worden dat u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u, ten gevolge van de algemene situatie in uw regio van herkomst, een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks u afkomstig bent uit het district Qarghayi gelegen in de provincie Laghman – evenwel de veiligheidssituatie in de steden Kabul en Jalalabad te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen zowel in de stad Kabul als in Jalalabad. Hoewel u verklaart dat de situatie in Afghanistan overal hetzelfde is en dat er overal gevechten zijn (gehoorverslag CGVS, p. 28), hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk gezocht zou worden door de Taliban. Uw verklaringen zijn hierover zijn immers niet geloofwaardig. U kunt bovendien naast Pashtou ook Dari spreken en begrijpen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Het feit dat u scholing hebt genoten zorgt er ook voor dat u over voldoende mogelijkheden beschikt om een leven op te bouwen in de hoofdstad of Jalalabad. U hebt bovendien een tante wonen in Jalalabad met wie u contact had in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 12). Zij zou uw familie immers zijn komen bezoeken. Ook al bent u zelf nooit bij haar geweest, toch beschikt u over een familiaal netwerk in Jalalabad. Dat uw vader ooit gevochten heeft met haar zonen, betekent daarom niet dat u daar problemen zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 28). Uw tante zocht immers nog steeds contact met jullie. Indien u niet naar Jalalabad zou willen verhuizen, bestaat er echter nog steeds de mogelijkheid om in Kabul te gaan wonen. Daarnaast hebt u geen duidelijk beeld gegeven over de financiële toestand van uw familie. U weet evenmin hoeveel er betaald zou zijn voor uw reis en op welke manier uw familie dit geld bijeen gekregen heeft. Dit is echter niet geloofwaardig. Er kan verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent. Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u niet over voldoende financiële middelen zou beschikken om in de hoofdstad of in Jalalabad te kunnen gaan wonen. Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg geen enkele reden waarom u zich niet in de stad Kabul of Jalalabad zou kunnen vestigen.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu eveneens de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Afghanistan wordt niet betwist. Het feit dat u naar school bent gegaan wordt hier evenmin in twijfel getrokken. De documenten met uw schoolresultaten hebben dan ook geen invloed op deze beslissing. De kopie van de taskara van uw vader kan deze beslissing evenmin wijzigen. Het voegt immers niets toe aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het toont net zoals uw taskara aan dat u van Afghanistan afkomstig bent. Wat betreft de dreigbrief, dient er opgemerkt te worden dat deze door om het even wie kan zijn opgesteld. Het toont dan ook geenszins aan dat u persoonlijk vervolgd zou worden in Afghanistan. Bovendien kan worden opgemerkt dat deze dreigbrief de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstelt aangezien documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaat dit document op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus de schending aan van de zorgvuldigheids- en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de administratieve overheid, in casu het CGVS, om de te nemen beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

- Het beginsel van de (materiele) motiveringsplicht noopt de administratieve overheid om in de akte van de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

5. Het CGVS beschouwt het asielrelaas van verzoeker als "ongeloofwaardig", en weigert daarom de vluchtelingenstatus.

Verzoeker meent echter dat de motieven op basis waarvan het CGVS besluit tot die ongeloofwaardigheid, niet afdoende zijn, in die zin dat ze niet voldoende zwaarwichtig zijn om de weigeringsbeslissing op te baseren.

Bovendien zijn de argumenten waarop de beslissing gestoeld is meermaals gebaseerd op een incorrecte feitenvinding en/of verkeerde of ongenueanceerde interpretatie van wat verzoeker tijdens het interview op 20 maart 2013 heeft verklaard.

IMMERS:

6. De argumentatie van het CGVS berust hoofdzakelijk op vier vermeende contradicties, onvolledigheden of onwaarheden in het verhaal van verzoeker. Zoals hierna zal blijken, komen deze argumenten echter voort uit een foute interpretatie en afleiding van wat verzoeker tijdens het interview op 20 maart 2013 verklaarde.

7. De eerste beweerde ongeloofwaardigheid is het feit dat de Taliban op straat en op klaarlichte dag een brief aan een scholier zouden bezorgen. Hier dient echter opgemerkt te worden dat dit niet ongeloofwaardig is, aangezien de Taliban klaarblijkelijk de schooldirecteur wilden bedreigen via een brief afgegeven door een van zijn scholieren. De enige manier om dit te doen is logischerwijze door een scholier op weg naar school, en dus in elk geval "in klaarlichte dag" aan te spreken en hem te dwingen een brief naar de directeur te brengen.

8. De tweede beweerde ongeloofwaardigheid is het feit dat de Taliban net een dag uitkiest waarop er een grootschalige politiecontrole plaats bleek te vinden aan de school. Hierbij dient echter benadrukt te worden dat grootschalige politierazzia's principieel altijd onaangekondigd plaatsvinden, en dat het dus helemaal niet vreemd is voor een illegale organisatie om precies die dag uit te kiezen", aangezien ze van die politierazzia geen kennis zou kunnen hebben of mogen hebben. Bovendien kan de Taliban, indien zij, in de hypothese van het CGVS, toch op de hoogte waren van die actie (quod non), ook net die dag van de politiecontrole uitgekozen hebben, om zo, door succesvolle afgifte van die brief, de autoriteiten nog diep te choqueren.

10. De derde omstandigheid waardoor de vrees voor vervolging niet gegrond zou zijn, is het feit dat verzoeker, hoewel hij door de politie na het incident gearresteerd werd, nu niet langer in verdenking gesteld is. Dit is duidelijk een foute vaststelling. Zoals duidelijk blijkt uit het feitenrelaas van het CGVS zelf, heeft de plaatselijke Malik zich eerst borg moeten stellen vooraleer verzoeker in vrijheid werd gesteld. Het gaat hier dus duidelijk om een voorwaardelijke invrijheidstelling, wat impliceert dat de verdenkingen tegen verzoeker niet opgeheven zijn, en verzoeker nog steeds een verder onderzoek naar die feiten boven het hoofd hangt bij zijn terugkeer naar Afghanistan. Dat onderzoek kan zich helemaal tegen hem keren, vooral gelet op het feit dat de autoriteiten zijn asielaanvraag als een 'onderduiken' in een ander land kunnen zien.

11. De vierde en laatste omstandigheid waardoor de vrees voor vervolging niet gegrond zou zijn, is het feit dat verzoeker geen verdere dreigbrieven heeft ontvangen van de Taliban, of dat zij zijn huis niet opnieuw 'bezochten'. Deze redenering van het CGVS is echter niet erg realistisch. Men kan van een terroristische en illegale organisatie immers niet verwachten dat zij netjes nog een tweede dreigbrief zouden opstellen en afgeven, of dat zij nog eens verzoekers huis zouden 'bezoeken' nadat zij hem met de dood hebben bedreigd. Het is logisch dat de Taliban, na een doodsbedreiging, die bedreiging zonder meer willen waarmaken, zonder verdere communicatie of bezoek.

12. Op basis van al het bovenstaande meent verzoeker dat het weigeringsbesluit van het CGVS in eerste instantie op verscheidene plaatsen gebaseerd is op een incorrecte feitenvinding en/of verkeerde of ongenueanceerde interpretatie van wat verzoeker tijdens het interview op 20 maart 2013 heeft verklaard, en dat het bijgevolg op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

Gezien de weerlegging van een aantal cruciale motieven, en de onzorgvuldige interpretatie van wat verzoeker verklaarde op het interview, is verzoeker van mening dat de materiele motivering die het CGVS hanteerde om tot het weigeringsbesluit te komen, niet afdoende is. in die zin dat de (resterende) argumenten onevenredig zijn aan het gewicht van de weigeringsbeslissing.

TERWIJL:

13. Verzoeker heeft aangetoond dat hij afkomstig is uit Afghanistan.

14. Verzoeker voorts een "gegronde vrees" heeft voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie en art. 48/3 Vreemdelingenwet.

Dat de gegronde vrees van verzoeker enerzijds een subjectieve vrees is voor "vervolging" (in casu daden van fysiek geweld² tegen zijn persoon), en dat deze vrees anderzijds redelijk is (in de zin dat de vrees "objectief verifieerbaar" is) blijkt ondermeer uit het verhoor. Verzoeker wijst in dit verband naar de dreigbrief van de Taliban, en naar het relaas over zijn voorlopige invrijheidsstelling door de politie in Afghanistan. Verzoeker wijst bovendien ook op de artikelen en rapporten over de huidige politieke en militaire situatie in Afghanistan waaruit blijkt dat de taliban zeer actief blijft (stukken C en D).

De oorzaak van de vrees voor vervolging is het weigeren van verzoeker om zich bij de taliban aan te sluiten, en het lopen van een gerechtelijke procedure tegen hem door de vertegenwoordigers van de Afghaanse staat. Verzoeker heeft dus een "(religieuze) en of politieke overtuiging"³. die niet strookt met het gedachtegoed van de taliban-rebellen die actief zijn in grote delen van Afghanistan en sommige delen zelfs controleren. en loopt verder ook de kans vervolgd te worden door de Afghaanse staat.

De "vervolging" gaat dan ook uit van de taliban-rebellen (en haar agenten en troepen), die het gebruik van extreem geweld tegen eender wie hen in de weg staat niet schuwen, en van de Afghaanse staat. Verzoeker kan hierdoor onmogelijk de nodige veiligheid in eigen land gegarandeerd worden.

15. Verzoeker voegt de verklaring van de leiding van de Taliban bij het lanceren van hun lenteoffensief toe die de huidige situatie in Afghanistan passend illustreert en de vrees van verzoeker voor vervolging "objectief verifieerbaar" maakt (zie stukC).

Uit dit stuk en de krantenartikels over de recente aanslagen in de regio van Kabul (zie stukken D) blijkt duidelijk dat de situatie in het thuisland van verzoeker op dit moment uiterst onstabiel en onveilig is. Verzoeker uitwijzen zou dan ook een grove schending van mensenrechten met zich meebrengen.

Dienvolgens meent verzoeker dat het eerste middel ernstig is en hii in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker enkele nieuwe documenten toe, met name de "aankondiging grooschalige lente-offensief door de Taliban" en krantenuittreksels over de aanhoudende terroristische activiteiten van de taliban tegen de burgerbevolking, afkomstig van www.hln.be.

Per aangetekend schrijven van 15 mei 2013 voegt verzoeker bijkomende documenten toe aan zijn verzoekschrift, namelijk een document van de school van verzoeker, een verklaring van het dorps hoofd, een brief van de politiecommissaris en een proces-verbaal van de politie.

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.3. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt gesteld dat verzoeker weliswaar aannemelijk heeft gemaakt dat hij afkomstig is uit de provincie Laghman, maar dat zijn verklaringen over de gebeurtenissen die de aanzet vormden voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk waren. Zo wordt opgemerkt dat het eigenaardig is dat verzoeker op straat en in klaarlichte dag zou zijn aangesproken door gemaskerde leden van de taliban, net op een dag dat er een grootschalige controleactie van de politie plaatsvond aan de school. Het is volgens de commissaris-generaal eveneens weinig aannemelijk dat verzoeker niet wist wat de bedoeling was van die actie en dat de taliban dit niet zouden hebben opgemerkt. De commissaris-generaal stelt ook vast dat verzoeker door de politie zou zijn vastgehouden, maar zonder problemen werd vrijgelaten. Ook werd vastgesteld dat niet blijkt dat de taliban sinds zijn vertrek nog naar hem op zoek zouden zijn. In de bestreden beslissing wordt besloten dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Wat de door verzoeker neergelegde documenten betreft, wordt in de beslissing gesteld dat deze geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de commissaris-generaal omdat enerzijds de herkomst van verzoeker uit Afghanistan niet ter discussie staat en omdat de neergelegde dreigbrief niet van aard is om het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen om te buigen.

2.4. In zijn middel tracht verzoeker een aantal hypotheses naar voor te schuiven om zijn relaas meer aannemelijk te maken. Waar verzoeker stelt dat de enige manier waarop de taliban de schooldirecteur kon bedreigen erin zou bestaan om een scholier op klaarlichte dag aan te spreken om deze een brief te overhandigen, kan hij onmogelijk worden gevolgd. Er kan immers niet worden ingezien waarom de taliban zich niet rechtstreeks tot de directeur zouden kunnen wenden. Verzoekers huidige bewering dat grootschalige politierazzia's steeds onaangekondigd plaatsvinden druist in tegen de eigen verklaringen van verzoeker dat de politie geen initiatief neemt en enkel in geval van problemen, met name naar aanleiding van incidenten of na een tip over de taliban, met voertuigen ter plaatse komt (stuk 6, gehoorverslag CGVS, 20 maart 2013, p. 14). Daarnaast oppert verzoeker dat de taliban geen weet zouden hebben of mogen hebben van de politierazzia. De Raad merkt op dat het bijzonder weinig plausibel overkomt dat de twee gemaskerde talibanleden die zich op de motor verplaatsten (Ibid., p. 19) en verzoeker op korte afstand van de school tegenhielden, niet zouden hebben opgemerkt dat er een grootschalige politie-operatie plaatsvond aan de school. De a posteriori-uitleg van verzoeker dat de taliban, indien zij hiervan wél op de hoogte waren, bewust de dag van de politiecontrole zou hebben uitgekozen om de autoriteiten extra te choqueren, kan bezwaarlijk overtuigen. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker tijdens zijn gehoor niet zou kunnen verduidelijken dat hij na zijn arrestatie door de politie slechts voorwaardelijk zou zijn vrijgelaten en dat er hem nog steeds een verder onderzoek van de feiten boven het hoofd zou hangen bij zijn terugkeer naar Afghanistan, zoals verzoeker thans betoogt. Verzoeker had deze verduidelijking reeds kunnen geven tijdens het verhoor (RvS 3 maart 2000, nr. 85.818). Blijkens het gehoorverslag verklaarde verzoeker nochtans uitdrukkelijk dat hij zonder problemen werd vrijgelaten en na zijn vrijlating niets meer had gehoord van de politie (Ibid., p. 24). Luidens verzoekers verklaringen waren de taliban eenmaal langsgesproken bij zijn moeder thuis en hebben ze de tweede keer een dreigbrief aan zijn moeder afgegeven (Ibid., p. 19) en zijn ze nadien niet meer langsgesproken (Ibid., p. 27). De bewering van verzoeker dat de taliban de doodsbereiging zullen waarmaken zonder verdere communicatie of bezoek, is een loutere veronderstelling die geen steun vindt in de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel meent dat de beslissing gebaseerd is op een onjuiste feitenvinding of een ongenueanceerde dan wel verkeerde interpretatie van zijn verklaringen. De overwegingen van de commissaris-generaal zijn echter rechtstreeks gestoeld op de verklaringen van verzoeker zoals ze kunnen worden teruggevonden in het gehoorverslag, terwijl de argumenten in het verzoekschrift eerder steunen op hypotheses en onjuiste interpretaties van de eigen verklaringen. Verzoeker slaagt er in elk geval niet in concreet aan te duiden welke van zijn verklaringen verkeerd of onzorgvuldig zou zijn geïnterpreteerd.

2.5. Waar verzoeker meent dat zijn vrees voor vervolging objectief verifieerbaar is omwille van de dreigbrief, zijn relaas over zijn voorlopige invrijheidsstelling en de gegevens over situatie in Afghanistan, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker gaat er immers aan voorbij dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat de dreigbrief (stuk 5, brief OCMW, dreigbrief), waarvan geen origineel werd neergelegd, door om het even wie kan zijn opgesteld. Bovendien wordt in de beslissing gewezen op het feit dat stukken enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten doch niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de voorgehouden vervolgingsfeiten om te buigen. Het weinig aannemelijke karakter van de verklaringen van

verzoeker over zijn voorlopige invrijheidsstelling werd hierboven reeds belicht. Verzoekers blote beweringen dat zijn religieuze of politieke overtuiging niet zou stroken met het gedachtegoed van de talibanrebellens en dat hij tevens de kans loopt om door de Afghaanse staat te worden vervolgd, volstaan niet om zijn vluchtverhaal aannemelijk te maken. Het loutere feit dat verzoeker afkomstig is uit Afghanistan en dat de taliban blijkens de persartikels van www.hln.be die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlagen C en D) in 2012 en 2013 een aantal zware (zelfmoord)aanslagen heeft gepleegd in Afghaanse steden, kan geen aanleiding geven tot de erkenning als vluchteling. Een verwijzing naar het algemene klimaat van aanslagen volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.6. Per aangetekend schrijven van 15 mei 2013 maakte verzoeker nieuwe documenten over aan de Raad. Het gaat hierbij luidens zijn verklaringen ter terechtzitting om een document van de school van verzoeker, een verklaring van het dorps hoofd, een brief van de politiecommissaris en een proces-verbaal van de politie. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet over de originelen van deze documenten beschikt, waardoor de bewijswaarde van de overgemaakte kopieën erg gering blijft en dat ze bovendien niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor de Raad op grond van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) niet verplicht is deze stukken in overweging te nemen. Ter terechtzitting blijkt verzoeker niet in staat om bijkomende inlichtingen te verstrekken over de wijze waarop hij in het bezit geraakte van deze documenten of over hun concrete inhoud. Deze documenten zijn bijgevolg niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.7. Verzoeker heeft niet aangetoond dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.8. In een tweede middel met betrekking tot de weigering van de subsidiaire bescherming voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

"17. De weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut wordt essentieel gegrond op het feit dat verzoeker volgens het CGVS een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Afghanistan zou hebben in Kabul of in Jalalabad.

18. Het CGVS laat ten eerste volledig na om de veiligheidssituatie in Laghman, de provincie van oorsprong van verzoeker, te analyseren. Dit is fout, aangezien zoals hieronder uiteengezet wordt, verzoeker enkel nog naar zijn ouders zou kunnen terugkeren indien hij naar Afghanistan terug zou moeten gaan. Daarom dient ten minste de situatie in Laghman ook onderzocht te worden.

19. Het CGVS stelt verder botweg dat verzoeker een redelijk vestigingsalternatief zou hebben in Kabul of Jalalabad, aangezien hij (beperkte) scholing heeft genoten en Pashtou en Dari kan spreken.

20. Het GCVS grondt de mogelijkheid van verzoekers vestiging in Jalalabad op de aanwezigheid van zijn tante daar. Verzoeker heeft echter reeds ten tijde van het interview bij het CGVS duidelijk verklaard dat er een familievete bestaat met die tante uit Jalalabad, verzoekers vader heeft zelfs gevochten met haar zonen, en dat hij haar nooit heeft bezocht in die stad. Er kan dan ook redelijkerwijze niet van verzoeker verwacht worden dat hij zich bij die tante gaat vestigen, aangezien hij daar niet welkom is.

In de weigeringsbeslissing van het CGVS geeft het CGVS zelf bovendien ook aan dat de provincie Nangarhar, waarin Jalalabad gelegen is, in 2012 veel onveilig is geworden. Bij nalezen van het rapport overgelegd door het CGVS blijkt voorts het volgende: "Nangarhar is een relatief onstabiele provincie. UNAMA beschouwt Nangarhar (samen met Kunar) als een provincie waar de toestand qua burgerslachtoffers sterk is verslechterd." Bovendien haalt het CGVS ook aan dat de criminaliteit in Jalalabad zeer hoog is. Verzoeker loopt in Jalalabad dus, indien hij daar reeds onderdak zou kunnen vinden bij zijn tante, een zeer hoog risico op ernstige schade.

21. Het CGVS grondt de mogelijkheid van verzoekers vestiging in Kabul enkel op het feit dat verzoeker beperkte scholing heeft genoten en Pashtou en een beetje Dari spreekt. Dit kan geen redelijk

vestigingsalternatief genoemd worden. Verzoeker heeft in Kabul immers geen verwanten of vrienden, en heeft geen geld om daar zonder enig hulp een eigen leven op te bouwen.

Kabul kan bovendien ook geen veilig vestigingsalternatief genoemd worden. Volgens de informatie die het CGVS immers zelf weergeeft zijn aanslagen in Kabul schering en inslag. Het CGVS kan echter niet gevolgd worden waar het stelt dat gewone burgerslachtoffers niet geïsoleerd worden. De Taliban heeft immers onlangs een nieuw en grootschalig lente-offensief (stuk C) ingezet waarbij ze zowel buitenlanders als Afghanen die niet met hen mee willen werken viseren. Verzoeker staat, aangezien hij niet wilde meewerken met de Taliban, nu bekend als een verrader, en vormt als dusdanig ook een specifiek doelwit in dit lente-offensief. Bovendien vallen er in Afghanistan bij de vele aanslagen continu ook niet-geïsoleerde burgerdoden (zie stukken D)

22. Verzoeker heeft dus geen veilig en redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad of in Kabul. Daarom zou hij bij uitwijzing terug moeten naar zijn eigen dorp, Mira Qala in Laghman. Het staat vast dat de veiligheidssituatie daar echter extreem slecht is. Uit de tabel op pagina 24 van het rapport "Veiligheidssituatie in Afghanistan: beschrijving van het conflict" uit de bundel van het CGVS blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in de provincie Laghman zeer slecht is. Zo vinden er bijvoorbeeld per dag gemiddeld 1.5 terroristische geweldplegingen plaats. Uit pagina 33 van datzelfde rapport blijkt dat het geweld in die provincie met 77% gestegen is. Ook uit de beschrijving van de veiligheidssituatie in Afghanistan per regio uit de bundel van het CGVS blijkt dat het geweld in Laghman veralgemeend is (zie p. 20-22). Ten slotte blijkt ook uit zeer recente krantenartikels over aanslagen in de regio (zie stuk D) dat de veiligheidssituatie er zeer slecht is.

TERWIJL:

23. Verzoeker wel degelijk heeft aangetoond dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, opgenomen in art. 48/4 Vreemdelingenwet.

Uit de hierboven aangehaalde artikels en stavingsstukken blijkt duidelijk dat indien verzoeker na de doodsb bedreigingen van de Taliban, en de gerechtelijke procedure die daar tegen hem loopt, terug naar zijn thuisland moet, hij zal terecht komen in een door oorlog verscheurd land, waarin de centrale overheid niet van machte is om het geweld ook maar enigszins in te dijken. Vooral gelet op het nieuwe lenteoffensief dat de Taliban onlangs instelde loopt verzoeker, indien hij wordt teruggestuurd, een grote kans het doelwit te worden van gerichte of verspreide aanvallen van de Taliban. Hij riskeert verder ook, mede gelet op de vele lukrake burgerdoden bij de erg talrijke aanslagen in de betrokken regio's, een ernstige bedreiging van zijn leven ten gevolge van het bijna alomtegenwoordige willekeurig geweld in Afghanistan.

Dienvolgens meent verzoeker dat ook het tweede middel ernstig is. en hij. in ondergeschikte orde, alsnog in aanmerking komt voor de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut."

2.9. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, kan verzoeker zich omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.10. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing een intern vestigingsalternatief in Jalalabad of in Kabul voorgesteld: "Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks u afkomstig bent uit het district Qarghayi gelegen in de provincie Laghman – evenwel de veiligheidssituatie in de steden Kabul en Jalalabad te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen zowel in de stad Kabul als in Jalalabad." De commissaris-generaal wijst erop dat de verklaringen van verzoeker over de bedreigingen door de Taliban niet geloofwaardig zijn, dat verzoeker Pashtou en Dari spreekt en begrijpt en dat hij scholing heeft genoten. Tevens wordt aangestipt dat verzoeker een tante heeft in Jalalabad, met wie hij contact had, ondanks het feit dat verzoekers vader ooit met haar zonen had gevochten. Volgens de commissaris-generaal kan verzoeker, indien hij niet naar Jalalabad zou willen verhuizen, nog steeds in de hoofdstad Kabul gaan wonen. De commissaris-generaal oppert dat verzoeker geen duidelijk beeld heeft gegeven over de financiële toestand van zijn familie en blijkt uit niets dat hij niet over voldoende middelen zou beschikken om zich in Kabul of Jalalabad te vestigen. Tenslotte wordt in de beslissing niet alleen ingegaan op de veiligheidssituatie in Kabul, maar ook op deze in Jalalabad waarbij erop wordt gewezen dat er een

afname is van het aantal geweldsincidenten en dat het geweld een doelgericht karakter heeft, en dat er in beide steden geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd door de commissaris-generaal dus geen fout begaan door de veiligheidssituatie in Laghman niet te analyseren. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat het geweldsniveau in de provincie Laghman eerder hoog is (stuk 18, Landeninformatie, SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale analyse, 21 maart 2013, p. 20-22), zodat verzoeker omwille van zijn afkomst uit deze regio in beginsel in aanmerking zou kunnen komen voor de subsidiaire bescherming. Op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, zoals recent gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn (BS 22 augustus 2013), is er echter geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal rechtsgeldig kon vaststellen dat een hervestiging in Kabul in hoofde van verzoeker op grond van zijn persoonlijk profiel als redelijk dient te worden beschouwd. Verzoeker is immers meerderjarig (stuk 15, Inventaris + diverse documenten DVZ, kennisgeving leeftijdsonderzoek, 26 juni 2012), heeft scholing genoten (stuk 14, Vragenlijst DVZ, 24 juli 2012, p. 1) en kan zowel Pashtou als Dari lezen en schrijven (stuk 6, gehoorverslag CGVS 20 maart 2013, p. 5). De vader van verzoeker verkeerde in de financiële mogelijkheid hem na zijn arrestatie vrij te kopen door de betaling van 100.000 Afghani rupees (stuk 14, Vragenlijst DVZ, 24 juli 2012, p. 3) en zocht tevens een smokkelaar om de reis naar Europa te maken, hetgeen een erg dure aangelegenheid is (stuk 6, gehoorverslag CGVS 20 maart 2013, p. 17-19). Verzoeker beweert weliswaar dat hij geen verwanten of vrienden heeft in Kabul om een eigen leven op te bouwen, maar hij toont niet aan dat dit voor hem als jonge, alleenstaande man met zijn profiel noodzakelijk is.

2.13. Wat de (veiligheids)situatie in Kabul betreft, blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 18, Landeninformatie, SRB, Afghanistan, Veiligheidssituatie: Regionale analyse, 21 maart 2013, p. 8-11) dat de veiligheid in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat en dat in 2012 het aantal aan AOG-toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul er met 29% op achteruit gaat in vergelijking met 2011. Volgens de informatie lijkt het erop dat de "Afghan National Security Forces" (ANSF) steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidssparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe, high profile aanslagen zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een periode van rust pleegden de Taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende high profile doelwitten in Kabul stad. Zo werden onder meer het Afghaanse parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel aangevallen. Tegelijk vonden er aanvallen plaats in Logar, Paktia en Nangarhar. Nog volgens de informatie plegen de "Armed opposition Groups" (AOG), zich bewust van de weerslag op de publieke opinie, maar om de middellange termijn een dergelijke aanslag, met sterke focus op de "International Military Forces" (IMF) en Afghaanse overheid. Bijna alle slachtoffers van de zware aanval in april waren de aanvallers zelf en ANSF-personeel die tussenbeide kwamen. Dit wijst erop dat burgers bij de complexe aanval in april geen doelwit waren. De aanval op het hotel bij het Qargha-meer was dan weer wel een moedwillige daad van terreur onder burgers. Dergelijke aanslagen met duidelijk burgerdoelwit zijn blijkens de informatie echter eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Burgers raken in enkele gevallen wel betrokken bij het geweld als collateral damage. Daarnaast komen er ook raketaanvallen voor en heeft de stad ook te maken met gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld. Het aantal raketaanvallen is evenwel aanzienlijk afgenomen de laatste jaren en ook het aantal ontvoeringen is sterk gedaald. Dit laatste is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden in het voorjaar regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver-uitroeingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. AOG zitten in het Koh-e Safi gebergte en zakken af en toe af om een aanslag te plegen op de snelweg naar Jalalabad. De AOG-activiteit op de weg naar Jalalabad

speelt zich voornamelijk af op het stuk in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Toch wordt bijna maandelijks een incident gerapporteerd op de hoofdweg in Surobi. Deze incidenten zijn bijna alle zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF-doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen "Improvised explosive Devices" (IED's) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren (Ibid.). Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een "solide verbetering" is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met IED's meer bepaald berrbommen en zelfmoord-aanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanlagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

In elk geval kan niet worden gesteld dat er in Kabul voor burgers een reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Van de geweldsincidenten die in de persartikels die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen C en D), worden aangehaald, vinden de meeste niet plaats in de hoofdstad Kabul. Bovendien bevestigen de artikels de informatie dat de aanslagen een gericht karakter hebben. De door verzoeker aangeleverde informatie is niet van aard om een ander licht te werpen op de analyse van de (veiligheids)situatie in de stad Kabul. Kabul is tenslotte op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker, gelet op de aanwezigheid van een internationale luchthaven (stuk 18, Landeninformatie, SRB, Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict, p. 50).

Uit de artikels die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen C en D), kan niet worden afgeleid dat er in Kabul een situatie van willekeurig geweld zou bestaan zoals bedoeld in artikel 48/45, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in zijn beweerde district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Met zijn kritiek op het voorgestelde vestigingsalternatief in Jalalabad richt verzoeker zich op een overtollig motief van de bestreden beslissing.

2.15. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN